

Vot lliure i secret

Dij, 7/01/2010 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

La ILP (iniciativa legislativa popular) que demana l'abolició de les corrides de braus a Catalunya va ser admesa a tràmit pel Parlament amb 67 vots a favor i 59 en contra. Com en tota realitat, aquest fet és polièdric i permet ser interpretat des d'òptiques diferents. En uns, el tema se centra en les corrides; en altres, la discussió afecta la llibertat, amenaçada per la prohibició. N'hi ha que hi entreveuen un debat identitari. En aquest cas, l'enderroc de l'enorme cartell publicitari del toro d'Osborne al costat de l'A2 confirmaria aquesta tesi i seria una premonició en l'àmbit simbòlic del que pot passar en les decisions parlamentàries.

Vull centrar-me en un altre punt, que s'ha destacat a la premsa, però no suficientment. El vot era secret per als parlamentaris. Per als membres del PSC i de CiU era lliure. Per què secret? Per protegir els interessos dels diputats, el vot dels quals col·lisiona amb un segment important de la població perquè és una decisió controvertida fins i tot entre els seus. Té sentit que això passi en una democràcia que ha de ser transparent? Els electors no tenen el dret de saber què voten els seus representants? Els diputats, tenen por d'afrontar les conseqüències dels seus actes i prefereixen refugiar-se en l'anonimat?

El vot, a més de secret, va ser lliure. Aquesta característica es dona poquíssimes vegades. En la majoria de casos, el vot és captiu de la jerarquia de partit, que marca les directrius a seguir. No hi ha ni consciència personal ni llibertat. La màquina del partit ho tritura tot. En la democràcia catalana (i espanyola), cada parlamentari deu obediència a qui l'introdueix a les llistes (el partit) i no a qui el tria (la ciutadania). L'editorial d'El Periódico, 19 de desembre, afirma: «En els partits centrals de Catalunya, CiU i PSC, hi ha partidaris i contraris. Per això es va donar llibertat de vot i per això la corrida, malgrat que ha sonat el primer avís, no ha acabat.» Si aquest és el motiu per gaudir de la llibertat de vot, per què els socialistes no van ser lliures de votar la llei de l'avortament i van haver de seguir, sense deriva possible, la disciplina de partit, sabent que hi havia parlamentaris que no hi estaven d'acord? De vegades, he imaginat que seria menys teatral però més pràctic que es reunís un representant per partit amb el nombre de vots que li correspon. Els resultats, llevat d'incidències de darrera hora, són sempre previsibles.

No crec que els parlamentaris ho tinguin fàcil. Més d'una vegada, a l'hora d'anar a dormir, si fan valoració de la jornada viscuda, deuen sentir remordiments i contradiccions. Actuar en contra de la pròpia consciència i anteposar l'interès particular al bé comú no pot generar pau interior, malgrat que s'obtinguin triomfs sonats en les votacions. Per això, els partits d'extrema esquerra i d'extrema dreta ho tenen més còmode. Emmudeixen amb arguments ideològics la veu subtil de la consciència. Els partits que naveguen per la zona intermèdia experimenten més profundament les seves contradiccions internes.

Pel que fa a aquestes reflexions, sorgeixen altres preguntes. En quins casos els partits creuen que el vot ha de ser secret? En quines circumstàncies donen llibertat de vot als seus diputats? Per què en temes molt més delicats que la supressió de les corrides s'ha negat aquesta llibertat? Per què fan tanta por les consultes populars?

En aquest darrer article de l'any que acaba, brindo per un 2010 més lliure, solidari i responsable.

Catalunya Cristiana, Núm. 1.580 - 31 desembre 2009